

Dat velletje van ons

Het zet mij de laatste maanden aan het denken. Onze huid is ons huis, daar wonen we in. We staan er soms niet bij stil, maar het is niet onze eigen verdienste geweest dat we hier aan deze kant van de aarde rondwandelen. Wij hebben geen zeggenschap gehad in waar wij het leven binnenvielen. We hadden evenzogoed aan de andere kant van de evenaar het levenslicht gezien, en dan had ons velletje een andere kleur gehad. Als het goed is heb je geen weet van het velletje, en evenmin van de kleur. Als het ons echter niet helemaal lekker gaat, dan lijkt onze behuizing niet mee te bewegen met wat zich van binnen roert. We zeggen dan: 'ik zit niet lekker in mijn vel, of ik kan wel uit mijn vel springen van woede', of iemand zit je te dicht op de huid. We hebben allemaal een eigen velletje. Het is uniek, zoals onze vingerafdruk- gegrift in onze huid- uniek is.

Wat ik persoonlijk een mooie uitdrukking vind is: in iemands huid kruipen. Voelen wat die ander voelt, ervaren wat die ander ervaart. Je kunnen verplaatsten in de ander, en zien waarom hij of zij zo de eigen weg in het leven gaat, en niet anders.

Sinds een aantal maanden zijn we ons als gevolg van het coronavirus bewust geworden dat dat velletje van ons behoeftig blijkt. We mochten elkaar niet aanraken. 1 ½ meter afstand was de vraag om te beschermen of beschermd te worden. Het begrip *huidhonger* werd concreet. Het gemis aan een schouderklopje, handdruk als groet of troost, de streling: we misten de nabijheid van de ander. Mensen wilden aangeraakt worden om zich weer mens te voelen.

Vorige maand kwam onze behuizing schokkend in het nieuws; de dood van George Floyd. De kleur van zijn huid was voldoende om onmenselijk te worden aangepakt. Opnieuw werd duidelijk dat op grote schaal en op vele plaatsen in de wereld de bruine en zwarte huid nog altijd als minder gewaardeerd wordt dan een witte. Het zwart/wit, het zij/wij denken zit ook diep in ons. En daarom: er is voor ons allen werk aan de winkel om in de spiegel van ons eigen handelen te kijken. Net zolang in onze eigen spiegel kijken tot we eerlijk en oprecht in de huid van de ander willen kruipen. Blijven kijken, en niet wegstijgen, net zolang kijken tot we nog maar één kleur zien. De kleur van wij, van gelijkheid, de kleur van de liefde. Waar het om gaat is dat in elk velletje een mens woont, met een ziel die hoopt, verlangt, zorgt, bidt, die zoekt naar zin en vreugde in het leven, een mens die vreugde, verdriet angst en teleurstelling kent. Deze maand stierf John Lewis, een van de grote burgerrechtenactivisten uit de jaren 60 in Amerika. Zijn stem, de stem van Maarten Luther King, van Nelson Mandela, van al die mensen die toen vochten en de vele stemmen die nu van zich laten horen voor gelijkheid en gerechtigheid, deze stemmen mogen niet meer verstommen. Black lives matter, is een beweging die hopelijk niet meer stopt, want All Lives Matter.

Paula Tielemans

Karmel Zenderen.